

DECIZIA CIVILĂ nr. 384

Şedința publică din 03 iunie 2020

PREȘEDINTE: Dana Popeți

JUDECĂTOR: Cosmin Țifrea

JUDECĂTOR: Maria-Cornelia Dascălu

GREFIER: Crețan Janina

S-a luat în examinare recursul formulat de recurrentul-pârât Primarul Municipiului Timișoara împotriva sentinței civile nr. 1445/19.12.2019, pronunțată de Tribunalul Timiș în dosarul nr. 2195/30/2019, în contradictoriu cu intimatul-reclamant Tărciatu Vasile prin Sindicatul Liber al Salariaților din Primăria Timișoara și din Serviciile aflate în Subordinea Consiliului Local al Municipiului Timișoara având ca obiect litigiu privind funcționarii publici (Legea Nr.188/1999).

La apelul nominal făcut în ședință publică, se prezintă pentru recurrentul-pârât consilier juridic Alina Jenariu iar pentru intimatul-reclamant domnul av. Tiberiu Sarafolean.

Procedură de citare legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care, reprezentanta recurrentului-pârât depune la dosar delegație de reprezentare.

Nemaifiind alte cereri de formulat, probe de administrat sau excepții de invocat, instanța constată încheiată cercetarea judecătoarească și acordă cuvântul pentru dezbatere.

Reprezentanta recurrentului-pârât solicită admiterea recursului, casarea sentinței recurate, și rejudecând pe fond, respingerea în întregime a cererii reclamantului ca neîntemeiată potrivit motivelor expuse pe larg în cererea de recurs. Arată în esență că prima instanță a respins în mod netemeinic excepția inadmisibilității parcurgerii plângerii prealabile încălcând dispozițiile art. 7 alin. 1 din Legea nr. 554 / 2004 , plângere care este obligatorie din punctul de vedere al pârâtei; consideră că instanța de judecată putea cel mult să se pronunțe pe un viciu de procedură și nicidecum să schimbe sancțiunea aplicată de pârâtă; cu cheltuieli de judecată constând în taxa de timbru depusă la dosar.

Reprezentantul intimatului-reclamant solicită respingerea recursului ca nefondat, cu cheltuieli de judecată. Cu privire la excepția inadmisibilității, arată că art. 80 din Legea nr. 188/1999 stabilește dreptul funcționarului public de a se adresa instanței de contencios administrativ daca este nemulțumit de sancțiunea aplicată, nefiind aplicabilă procedura prealabilă; pe fond solicită respingerea recursului pentru argumentele arătate pe larg prin întâmpinare și reluate pe scurt în fața instanței; cu cheltuieli de judecată.

Instanța reține recursul spre soluționare.

C U R T E A

Deliberând asupra recursului de față, constată următoarele:

Prin sentința civilă nr. 1445/19.12.2019, Tribunalul Timiș a admis în parte acțiunea formulată de reclamantul Tărciatu Vasile prin Sindicatul Liber al Salariaților din Primăria Timișoara și din Serviciile aflate în Subordinea Consiliului Local al Municipiului Timișoara, în contradictoriu cu pârâtul PRIMARUL MUNICIPIULUI TIMIȘOARA. A dispus modificarea Dispoziției nr. 435/10.04.2019, emisă de pârât, prin înlocuirea sancțiunii disciplinare de retrogradare în funcția publică, aplicată reclamantului, cu sancțiunea muștrării

scrise, prev. de art. 77 al. 3 lit. a din Legea nr. 188/1999 (în forma în vigoare la data adoptării deciziei). A respins în rest acțiunea, ca neîntemeiată. A obligat pârâtul la plata cheltuielilor de judecată parțiale către reclamant, în quantum de 1500 de lei.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs pârâtul Primarul Municipiului Timișoara solicitând admiterea recursului, casarea sentinței recurate, și rejudecând pe fond respingerea în întregime a cererii reclamantului.

În motivare se arată că prima instanță a pronunțat în parte o hotărâre judecătorească nelegală și netemeinică, neînținând cont de dispozițiile legale în materie și de starea de fapt reală dovedită cu înscrisurile depuse la dosarul cauzei, ori interpretând în mod eronat și uneori contradictoriu prevederile legale invocate de reclamanta intimată în susținerea cererii, și ca atare, în temeiul art. 488 pct. 8 Noul Cod de procedură civilă solicită admiterea recursului, casarea sentinței recurate, în sensul respingerii în întregime a acțiunii, cu obligarea reclamantului la plata cheltuielilor de judecată pe care le va justifica.

Așadar, se critică hotărârea recutata pentru netemeinicie și nelegalitate invocând în susținerea acestor motive prevederile art. 488 pct. 8 CPC, apreciind în concret ca instanța de fond a pronunțat hotărârea recutata cu încălcarea și aplicarea greșită a normelor de drept material.

Prin sentința civilă nr. 1445 pronunțată la data de 19.12.2019, instanța a admis în parte acțiunea reclamantului motivat de faptul că este întemeiată critica referitoare la încălcarea principiului proporționalității în privința sancțiunii aplicate.

Hotărârea instanței de fond este netemeinică și nelegală pentru următoarele motive:

Reclamantul, Tărciu Vasile, în prezent, consilier în cadrul Biroului Verificări Actualizări Furnizări Date, la data săvârșirii abaterilor disciplinare ocupând funcția publică de execuție de consilier în cadrul Serviciului de Evidență a Persoanelor, a fost sancționat disciplinar pentru neîndeplinirea/îndeplinirea în mod necorespunzător, în mod repetat, a atribuțiilor de serviciu în perioada iunie - iulie 2018, prin Dispoziția nr. 435/10.04.2019.

Astfel, reclamantul a înțeles să formuleze cerere de anulare a Dispoziției nr. 435/10.04.2019, în temeiul dispozițiilor Legii nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ.

În mod greșit instanța de fond a respins excepția inadmisibilității acțiunii, formulată de instituția recurrentă, raportat la faptul ca reclamantul nu a formulat plângere prealabilă împotriva actului administrativ unilateral, încălcând flagrant dispozițiile art. 7 alin. 1 din Legea nr. 554 / 2004 , potrivit cărora "înainte de a se adresa instanței de contencios administrativ competente, persoana care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim printr-un act administrativ individual care se adresează trebuie să solicite autorității publice emitente sau autorității ierarhic superioare, dacă aceasta există, în termen de 30 de zile de la data comunicării actului, revocarea în tot sau în parte, a acestuia. Pentru motive temeinice, persoana vătămată, destinatar al actului, poate introduce plângerea prealabilă, în cazul actelor administrative unilaterale, și peste termenul prevăzut la alin. (1), dar nu mai târziu de 6 luni de la data emiterii actului".

Textul legal mai sus citat este de ordine publică și deci, imperativ, aspect ce rezultă din formularea „trebuie să solicite”, cât și din interesul ocrotit. Însă aici, interesul vizează, așa cum s-a statuat în practica judiciară, limitarea numărului litigiilor cu care sunt sesizate instanțele de contencios administrativ prin satisfacerea cererilor petiționarilor în această fază premergătoare, în limitele permise de legea aplicabilă, de către însăși autoritatea emisă a actului contestat. Legiuitorul nu a lăsat la latitudinea părții interesate sau a ambelor părți să stabilească dacă efectuează sau nu procedura prealabilă, ci a condiționat sesizarea instanței de îndeplinirea ei. Fiind o condiție prealabilă a declansării procedurii judiciare, aceasta nu reprezintă o îngădare a dreptului la acțiune în sens material, drept ce este garantat prin art. 21 din Constituție.

Potrivit art. 51 din H.G. nr. 1344/2007 privind normele de organizare și funcționare a comisiilor de disciplină funcționarul public nemulțumit de sancțiunea disciplinară aplicată o poate contesta, în condițiile legii, la instanța de contencios administrativ competentă.

Legiuitorul se limitează la a face trimitere la condițiile legii, fără a institui reguli speciale privind procedura internă de contestare a sancțiunilor disciplinare sau privind acțiunea judiciară. Astfel parcurgerea procedurii prealabile este obligatorie, funcționarul public nemulțumit de sancțiunea disciplinară aplicată fiind ținut să solicite autorității publice emitente sau autorității ierarhic superioare, dacă aceasta există, în termen de 30 de zile de la data comunicării actului, revocarea, în tot sau în parte, a acestuia.

De asemenea, potrivit art. 193 al. 1 din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă stipulează că sesizarea instanței se poate face numai după îndeplinirea unei proceduri prealabile, dacă legea prevede în mod expres aceasta. Dovada îndeplinirii procedurii prealabile se va anexa la cererea de chemare în judecată. Neîndeplinirea procedurii prealabile nu poate fi invocată decât de către părăt prin întâmpinare, sub sancțiunea decăderii.

Pentru soluționarea cauzei și aflarea adevărului instanța nu a ținut cont de toate înscrisurile în baza cărora a fost stabilită sancțiunea aplicată reclamantului - înscrisuri depuse la dosar, interpretându-le truchiat, alegând soluția matematică și, totuși injustă a comparării numărului de cereri preluate în perioada iunie-august de către reclamant (solicitând copia registrului de intrare a cererilor) cu numărul de 16 cereri evidențiate ca situații în care au reclamantul nu și-a îndeplinit atribuțiile de serviciu, rezultând astfel un procent de 0,18% care a fost suficient în viziunea instanței să considere, că a fost încălcat principiul proporționalității în privința sancțiunii aplicate.

La dosar a fost depusă o adresă prin care Șeful Serviciului de Evidență a Persoanelor care solicită la data de 19.04.2018 explicații cu privire la un număr de 9 cereri preluate de către reclamant în perioada 06.09.2017 -22.03.2018 nesoluționate nici până la data de 19.04.2018, adresa neluată în considerare de instanța de fond.

De asemenea, tot la dosar este anexată și nota explicativă a reclamantului cu privire la cererile menționate, prin care afirma că "nu știu de către cine sau unde au fost până la acel moment lucrările enumerate mai sus. Pentru a evita orice situație neplăcută pentru cetățenii a căror cereri sunt în discuție, mă angajez ca până la data de 27.04.2018 toate aceste cereri să fie prezentate șefului serviciului spre soluționare." Prin răspunsul oferit reclamantul nu face altceva decât să își manifeste lipsa de responsabilitate față de funcția publică pe care o ocupă și atribuțiile care îi revin conform fisei postului.

Potrivit prevederilor art. 15 alin. (5) din O.U.G. nr. 97/2005, republicată, privind evidența, domiciliul, reședința și actele de identitate ale cetățenilor români termenul de Termenul de soluționare a cererilor pentru eliberarea unui act de identitate este de până la 30 de zile de la data înregistrării cererii la serviciul public comunitar de evidență a persoanelor. În situații deosebite, termenul poate fi prelungit cu cel mult 15 zile de către șeful serviciului public comunitar de evidență a persoanelor.

Raportat la aceste înscrisuri, este evident că intimatul a încălcăt cu rea credință atribuțiile de serviciu, înscrisuri ce nu au fost analizate de prima instanță sau au fost interpretate în mod eronat raportat la dispozițiile legale aplicabile.

Se pune întrebarea dacă prima instanță când a modificat sancțiunea aplicată reclamantului a știut că la data de 19.04.2018, 6 persoane din cele 9 care au depus cerere pentru eliberarea actului de identitate nu erau puse în legalitate cu act de identitate în termenul legal.

Raportat la toate înscrisurile depuse la dosar în susținerea legalității actului administrativ contestat, în analiza principiului proporționalității sancțiunii aplicate, instanța de fond a omis să analizeze consecințele încălcării flagrante și constante de către intimat a atribuțiilor de serviciu, situațiile descrise mai sus fiind urmate de eforturile depuse de conducerea instituției de a soluționa cererile petenților repartizate intimatului și rămase

nerezolvate de a-1 determină pe reclamant să se responsabilizeze în îndeplinirea atribuțiilor care îi revin în virtutea funcției publice ocupate, astfel cum rezultă din notele explicative întocmite de către reclamant în legătură cu neîndeplinirea atribuțiilor de serviciu în cazul a altor 6 cereri preluate în perioada imediat următoare.

La analiza fondului s-a reținut greșit că situațiile care au condus la sancționarea intimatului s-au desfășurat în perioada iunie - noiembrie, când în realitate cererile au fost preluate în decurs de 2 luni: iunie și iulie. De asemenea, instanța nu a observat că cele 16 cereri aduse în discuție au fost preluate astfel: în săptămâna 9-13.07.2018 - 3 cereri, în data de 19.07.2018 - 3 cereri (într-o singură zi), în săptămâna 23-27.07.2018 - 6 cereri, o cerere în data de 06.06.2018, o cerere în data de 15.06.2018, o cerere în data de - 26.06.2018 și o cerere în data de 28.06.2018.

Prima instanță a considerat în mod eronat, interpretând trunchiat prevederile legale aplicabile în materie, că este relevant doar numărul cererilor în cazul cărora reclamantul nu și-a îndeplinit atribuțiile raportat la numărul cererilor preluate în perioada iunie-august, ignorând frecvența lor într-un interval de timp scurt.

Analizând frecvența cererilor prezentate ca preluate cu încălcarea atribuțiilor rezultă fără echivoc că acestea nu reprezintă cazuri izolate, ci exact ceea ce stabilește legiuitorul ca fiind abateri disciplinare prevăzute de Legea nr. 188/1999, la art. 77 alin. 1 lit. a) întârzierea sistematică în efectuarea lucrărilor; și lit. b) neglijența repetată în rezolvarea lucrărilor.

Legiuitorul nu a stabilit un procent, sau marjă de eroare, ori un număr minim de fapte sau omisiuni de la care intervine răspunderea disciplinară a funcționarului public în activitatea funcționarului public cu atribuții de evidență a persoanelor fiecare cerere și fiecare persoană în parte este foarte importantă, iar cererile trebuie soluționate cu maximă responsabilitate, nefiind stabilit nici la nivel național, nici local un procent/o marjă de eroare, ori "pierderi de lucru" aşa cum pot fi stabilite în anumite domenii de activitate.

Astfel, înainte de perioada iunie-iulie șeful serviciului i-a atras atenția în repetate rânduri reclamantului în vederea responsabilizării sale, în speranță că reclamantul își va îmbunătății activitatea și conduită față de muncă impusă de funcția publică, însă fără un impact pozitiv asupra acestuia.

În orice colectiv, în speță și în cel al Direcției de Evidență a Persoanelor s-a practicat metoda discuției (ședințelor de conciliere) dintre șeful ierarhic superior/director și funcționarul public de execuție, prin care s-a atras atenția asupra consecințelor nerespectării atribuțiilor și impactului pe care îl poate avea nesoluționarea sau soluționarea cu întârziere a lucrărilor privind emiterea actului de identitate, în niciun caz nu s-a apelat la instrumente coercitive, respectiv la comisia de disciplină înainte de parcurgerea acestor pași procedurali, până la urmă cu scop constructiv și preventiv.

În actul de sesizare a comisiei de disciplină s-au precizat eforturile depuse de către șeful ierarhic superior pentru a determina reclamant să se conformeze în îndeplinirea atribuțiilor stabilite prin legislația în materie de evidență persoanelor.

Dovada că reclamantul nu a depus eforturi pentru a-și îmbunătăți munca și atitudinea față de muncă rezultă atât din întârzierea soluționării cererilor preluate după perioada iunie-iulie 2018, dar și din numărul cererilor prelucrate eronat în anul 2019.

Astfel, și după perioada iunie - iulie 2018 reclamantul și-a continuat activitatea cu aceeași atitudine față de sarcinile de serviciu: - nr. 155046/29.08.2018, a completat greșit rubrica din cerere cu numărul fotografiei solicitantului, fiind produsă la data de 17.09.2018 o carte de identitate cu imaginea facială a altei persoane, refuzată cu ocazia înmânării de către titularul actului de identitate, astfel că pentru producerea și eliberarea actului de identitate cu date corecte a fost necesar ca persoanei în cauză să i se preia din nou imaginea facială și să se prezinte ulterior pentru înmânarea actului de identitate;

- nr. 155098/29.08.2018, a fost preluată cu încălcarea competenței teritoriale, întrucât petentul a solicitat eliberarea actului de identitate cu domiciliul pe raza comunei Dumbrăvița,

la nivelul căreia era înființat SPCLEP Dumbrăvița din data de 15.06.2017; potențul a luat la cunoștință despre imposibilitatea soluționării cererii la data de 17.09.2018, iar referatul de clasare a fost întocmit la data de 15.10.2018;

- nr. 155278/30.08.2018, la care nu a preluat semnătura proprietarului care atestă acordul pentru stabilirea de către solicitant a domiciliului la adresa imobilului tip locuință asupra căruia nu deține dreptul de proprietate sau un alt drept locativ, în conformitate cu prevederile art. 28 alin. 2 din OUG nr. 97/2005, astfel că pentru producerea și eliberarea actului de identitate a fost necesar ca proprietarul locuinței să se prezinte din nou pentru semnarea cererii solicitantului, la data de 18.09.2019;

- nr. 155272/30.08.2018 a fost prelucrată de către reclamant cu erori fiind produsă la data de 17.09.2018 carte de identitate cu date eronate, refuzată cu ocazia înmânării; la data de 19.09.2018 a fost produsă o nouă carte de identitate;

- nr. 158133/21.09.2018, la care nu a preluat semnătura proprietarului care atestă acordul pentru stabilirea de către solicitant a domiciliului la adresa imobilului tip locuință asupra căruia nu deține dreptul de proprietate sau un alt drept locativ, în conformitate cu prevederile art. 28 alin. 2 din OUG nr. 97/2005, astfel că pentru producerea și eliberarea actului de identitate a fost necesar ca proprietarul locuinței să se prezinte din nou pentru semnarea cererii solicitantului, la data de 10.10.2019;

- nr. 158140/21.09.2018, a fost preluată cu încălcarea competenței teritoriale, întrucât potențul a solicitat eliberarea actului de identitate cu domiciliul pe raza localității Sânnicolau Mare, la nivelul căreia este înființat SPCLEP Sânnicolau Mare; potențul a luat la cunoștință despre imposibilitatea soluționării cererii la data de 19.10.2018, iar referatul de clasare a fost întocmit la data de 25.10.2018;

- nr. 160596/09.10.2018, a fost preluată cu încălcarea competenței teritoriale, întrucât potențul a solicitat eliberarea actului de identitate cu domiciliul pe raza localității Ghilad, care este arondată SPCLEP Deta.

Instanța de fond a omis a constata și a aminti în motivarea hotărârii că, din înscrisurile existente la dosar rezulta cu certitudine faptul ca intimatul nici în anul 2019 nu și-a îmbunătățit considerabil activitatea și, de asemenea nici atitudinea față de muncă și de responsabilitatea impusă de funcția publică ocupată. Astfel, având spre soluționare cererea nr. 186373/23.10.2019, reclamantul a procedat la implementarea datelor de identificare ale persoanei în cauză preluând greșit în sistem fotografia altei persoane, decât cea a titularului, fiind tipărită o carte de identitate cu termen de valabilitate 24.10.2019 -05.11.2019.

Cartea de identitate constatată ca rebut la data de 01.11.2019 nu a putut fi predată de către reclamant în vederea întocmirii procesului-verbal de inventariere a rebuturilor pe luna noiembrie 2019, astfel că au urmat o serie de verificări și corespondențe purtate cu reclamantul, întrucât situația creată era gravă în condițiile în care actul de identitate era de negăsit existând riscul să ajungă în posesia altor persoane neîndreptățite. Deși, potrivit fluxului de lucru carta de identitate rebut se restituie imediat după constatare persoanei care a prelucrat cererea în vederea producerii unei cărți de identitate cu date corecte și desfășurarea activităților necesare în vederea inventarierii rebuturilor, respectiv menționarea în registrul special a rebutului și predarea acestuia, reclamantul a afirmat că din obișnuință a lăsat rebutul în dosarul cu cererea pentru eliberarea actului de identitate. Astfel, rezultă că pentru reclamant regula este obișnuința proprie și nicidcum regulile stabilite intern sau prin legislația care reglementează activitatea. Despre asumarea omisiunii de a preda cartea identitate rebut și situația creată nici nu poate fi vorba. O astfel de situație nu a mai fost semnalată niciodată la nivelul instituției recurente, drept doavadă ceilalți colegi acționând cu responsabilitate în exercitarea atribuțiilor. De asemenea, în anul 2019 au fost semnalate un număr de 43 de cereri prelucrate cu date eronate de către reclamant, situații în care au fost produse cărți de identitate rebut, conform registrului constituit la nivelul Direcției de Evidență a Persoanelor. În cazul cererii nr. 168217, în care reclamantul a emis un act de identitate întocmit greșit la rubrica

privind localitatea de domiciliu potențul a depus reclamație atât la Direcția de Evidență a Persoanelor, cât și la Comisariatul pentru Protecția Consumatorilor Timișoara.

În ceea ce privește abaterile disciplinare săvârșite de reclamant și aplicarea sancțiunii, se arată că potrivit dispozițiilor legale, după efectuarea cercetării, angajatorul, în sprijinul Primarului Municipiului Timișoara, la propunerea Comisiei de disciplină constituită la nivelul Primăriei Municipiului Timișoara, a stabilit sancțiunea disciplinară, având la îndemână următoarele criterii legale: a) împrejurările în care fapta a fost săvârșită; b) gradul de vinovătie a funcționarului public; c) consecințele abaterii disciplinare; d) comportarea generală la serviciu; e) eventualele sancțiuni disciplinare suferite anterior de către acesta.

În legătură cu individualizarea sancțiunii, legea acordă prerogativa disciplinară angajatorului, respectiv instituției publice. Stabilirea sancțiunii disciplinare nu poate avea loc în mod arbitrar, ci exclusiv în funcție de responsabilitatea riguroasă și cumulativă a acestor criterii. În toate cazurile cercetării disciplinare, organul competent să aplique sancțiunea va trebui să țină seama de individualizarea sancțiunii, de dozarea acesteia, ținând seama de criteriile prevăzute de lege, deoarece numai o corelare justă a sancțiunii cu gravitatea faptei este de natură să asigure realizarea rolului educativ și preventiv al răspunderii. Pentru aprecierea gravitatii abaterii disciplinare, subscrisa am arătat că aceste abateri disciplinare care i se impută reclamantului s-au produs într-o perioadă mai lungă de timp, pe parcursul mai multor luni. Cu toate că aceste abateri i-au fost aduse la cunoștință de fiecare dată reclamatului, acesta nu a manifestat un comportament responsabil de îndreptare imediată a erorilor care dimpotrivă au fost repetate, până în prezent. În acest sens, vom depune la dosarul cauzei, în probație, o serie de note explicative ale numitului Tărciu, note care au fost date în perioada aprilie - decembrie 2018, inclusiv perioada pentru care a fost aplicată sancțiunea contestată, tocmai pentru a sublinia instanței de judecată faptul că, abaterile discipline reținute în sarcina reclamatului sunt continue și repetate.

Totodată, trebuie subliniat faptul că, aşa cum s-a arătat și în referatul prin care au fost sesizate faptele reclamantului, anterior sesizării comisiei de disciplină, șeful ierarhic superior al acestuia a purtat nenumărate discuții în legătură cu greșelile constatate în activitatea acestuia, însă erorile nu au fost îndreptate imediat, ci cu întârziere numai după întocmirea unor adrese în scris către acesta, fiind motivate că s-au produs din cauza grabei cu promisiunea că nu vor mai fi repetitive, deși aşa cum am subliniat anterior, aceste greșeli persistă și în prezent.

Referitor la volumul mare de muncă invocat de reclamant, principalul obiect de activitate al Direcției de Evidență a Persoanelor este prelucrarea cererilor și a documentelor de la cetățeni în vederea emiterii actelor de identitate care presupune desfășurarea anumitor activități în acest sens, prevăzute la art. 50 din H.G. nr. 1375/2006. Reclamantul arată prin acțiune că a săvârșit erori la preluarea sau prelucrarea unor cereri invocând de fapt propria culpă, motivând că aceste erori au avut loc datorită volumului mare de muncă. Or, același volum mare de muncă a fost efectuat și de către ceilalți lucrători de evidență a persoanelor în sarcina căror nu s-au reținut greșeli, sau dacă acestea au existat, aceștia au manifestat disponibilitate și interes în îndreptarea lor. Tocmai volumul mare de lucru impune și o disciplină funcționarilor publici implicați, în sensul că dacă nu își îndeplinesc atribuțiile în termenele stabilite numărul lucrărilor nesoluționate crește foarte mult, iar pe fondul acestui volum mare de lucru se instalează haosul și dezorganizarea, aspecte incompatibile și inadmisibile cu ocuparea funcției publice în domeniul evidenței persoanelor.

Referitor la comportamentul corespunzător al reclamantului reținut de prima instanță în cuprinsul sentinței la pag. 4 alin. 6, nici în trecut reclamantul nu a manifestat responsabilitatea impusă de funcția publică ocupată, cu atât mai mult cu cât în anul 2017, până la reorganizarea Direcției de Evidență a Persoanelor, din entitate cu personalitate juridică proprie în direcție fără personalitate juridică din cadrul aparatului de specialitate al Primarului, când a ocupat funcția publică de conducere de șef al Biroului Acte de Identitate,

deși a fost notificat la data de 03.07.2017 de către directorul executiv să procedeze la întocmirea rapoartelor de evaluare pentru personalul din subordine, până la data de 14.07.2017, aceste documente nu au fost întocmite nici la data de 05.09.2018, când o parte din funcționarii publici de execuție foști în subordinea reclamantului aveau nevoie de rapoartele de evaluare din ultimii 2 ani pentru exercitarea dreptului de a se înscrie la examenul de promovare în grad, în conformitate cu prevederile art. 39 alin. 2 din H.G. nr. 611/2008.

In ceea ce privește încălcarea principiului proporționalității în privința sancțiunii aplicate, se arată că dacă prima instanță ar fi analizat și coroborat toate înscrisurile de la dosar și eventual în baza rolului activ, ar fi considerat că se impune completarea probatorului cu privire la conduită și activitatea reclamantului, cu siguranță nu ar fi dispus modificarea sancțiunii aplicată prin Dispoziția nr. 435/10.04.2019 în sancțiunea mustării scrise.

Tocmai prin soluția primei instanțe s-a încălcăt grav principiul proporționalității, întrucât prima instanță dispunând modificarea sancțiunii aplicată prin Dispoziția nr. 435/10.04.2019, respectiv din retrogradarea reclamantului în gradul profesional principal, pe o perioadă de 6 luni, în sancțiunea mustării scrise și-a depășit limitele și a încălcăt prevederile art. 18 din Legea nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ, potrivit căror Instanță, soluționând cererea ia care se referă art. 8 alin. (1), poate, după caz, să anuleze, în tot sau în parte, actul administrativ, să oblige autoritatea publică să emite un act administrativ, să elibereze un alt înscris sau să efectueze o anumită operațiune administrativă. Or, în speță prima instanță s-a substituit comisiei de disciplină modificând sancțiunea aplicată ca și când ar fi avut toate datele necesare cunoașterii adevărului, respectiv toate informațiile necesare individualizării sancțiunii.

În condițiile date instanța de judecată putea cel mult să se pronunțe pe un viciu de procedură și nicidcum să schimbe sancțiunea aplicată reclamantului.

Mai mult, potrivit art. 78 alin. (1) coroborat cu art. 77 alin. (3) lit. a) din Legea nr. 188/1999 privind statutul funcționarilor publici (forma în vigoare la data aplicării sancțiunii), sancțiunea disciplinară mustătare scrisă se poate aplica direct de către persoana care are competența legală de numire în funcția publică, în speță Primarul Municipiului Timișoara, la propunerea conducerii Direcției de Evidență a Persoanelor. Dar, astfel cum rezultă din cele expuse, aplicarea sancțiunii mustătare scrisă reclamantului ar fi încălcăt principiul proporționalității, fiind lipsită de eficacitate și nu în ultimul rând, de scopul urmărit de lege, și anume responsabilizarea funcționarilor publici.

Pornind de la faptul că, actul de identitate este principalul instrument de identificare a persoanei fizice în raport cu instituțiile statului, prin Constituție cetățeanului fiindu-i recunoscut un drept fundamental la identitate, nerespectarea dispozițiilor legale cu privire la soluționarea cererilor pentru eliberarea actului de identitate duce implicit la vătămarea unor interese legitime ale cetățenilor. Totodată, potrivit principiului transparenței decizionale Direcția de Evidență a Persoanelor comunică săptămânal, în funcție de volumul de lucru și de condițiile tehnice, termenul în care se eliberează actele de identitate, asumându-și și garantând respectarea acestuia. Or, consecințele acestor abateri disciplinare săvârșite de reclamant duc la nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, încalcă totodată și principiul egalității cetățenilor în fața legii, lipsa de satisfacție a cetățenilor prin neasigurarea standardului de calitate cu privire la activitatea desfășurată, crearea unui prejudiciu de imagine al instituției, adică încalcă obiectivele stabilite la nivelul instituției publice. Afirmația reclamantului că interesele cetățenilor nu au fost atât de grav afectate prin faptele sale este falsă și denotă, din nou, lipsa responsabilității impuse de funcția publică pe care o ocupă. De unde știe reclamantul că printre persoanele afectate nu atât de grav nu se numără și persoane care la momentul respectiv erau dependente de deținerea unui act de identitate fie pentru accesarea serviciilor medicale urgente, fie pentru ieșirea din țară, sau întoarcerea la locul de muncă din străinătate.

Prin admiterea acțiunii reclamantului, în ceea ce privește modificarea sancțiunii disciplinare, se creează un precedent în cadrul instituției recurente fiind astfel puși în imposibilitatea de a respecta ordinea, disciplina și credibilitatea în raport cu ceilalți funcționari publici din cadrul instituției. Admiterea în parte a cererii cu consecință modificării sancțiunii este contrară atât legii, cât și caracterului educativ pe care soluțiile organelor de jurisdicție trebuie să-l aibă, cu atât mai mult cu cât ele sunt chemate să judece abaterile de la disciplina muncii. Or, sancțiunile disciplinare constituie mijloace de constrângere prevăzute de lege, având ca scop apărarea ordinii disciplinare, dezvoltarea spiritului de răspundere pentru îndeplinirea conștiincioasă a îndatoririlor de serviciu și respectarea normelor de conduită, precum și prevenirea producerii unor acte de indisiplină.

În concluzie, având în vedere comportamentul reclamantului față de îndeplinirea atribuțiilor de serviciu atât în perioada imediat următoare desfășurării cercetării administrative, dar și după aplicarea sancțiunii prin dispoziția contestată, soluția primei instanțe va avea următoarele efecte: lipsește de eficacitate instrumentul legal - sancționarea funcționarului public și încurajarea pe viitor a funcționarului public să nu respecte cu strictețe prevederile legale care îl reglementează activitatea și îndeplinirea atribuțiilor de serviciu.

In drept au fost invocate dispozițiile art. 488 alin. 8 coroborat art. 223 din Codul de Procedură civilă cu Codul de procedură civilă, art. 7 Legea 554/2001 a contenciosului - administrativ, republicată, cu modificările și completările ulterioare, art. 77 alin. 3 lit. d coroborat cu art. 77 alin. 1 și 2 lit. a, b, g din Legea nr. 188/1999 privind Statutul Funcționarilor Publici.

Prin întâmpinarea formulată de către intimatul-reclamant Tărciu Vasile prin Sindicatul Liber al Salariaților din Primăria Timișoara și din Serviciile aflate în Subordinea Consiliului Local al Municipiului Timișoara s-a solicitat respingerea recursului ca nefondat, cu cheltuieli de judecata.

În motivare s-a arătat că pârâtul-reclamant este consilier în cadrul Biroului Verificări Actualizări Furnizări Date din cadrul Direcției de Evidență a Persoanei Timișoara.

Prin dispoziția nr. 435/10.04.2019 privind sancționarea disciplinară emisă de Primarul Municipiului Timișoara (în continuare dispoziția nr. 435/10.04.2019) i s-a aplicat sancțiunea de retrogradare din funcția publică pe o perioadă de până la un an, respectiv în gradul profesional principal pe o perioadă de 6 luni, în baza raportului comisiei de disciplină nr. 80/28.03.2019 (v. anexele 1-2 ale contestație introductive). Dispoziția și raportul comisiei de disciplină i-au fost comunicate la data de 11.04.2019.

Împotriva acestei decizii a formulat contestația ce face obiectul prezentului dosar, în fața instanței de fond a fost administrată proba cu înscrисuri, fiind depus de către recurrent la dosarul cauzei dosarul procedurii de cercetare administrativă a pârâtului-reclamant și registrul de intrări- ieșiri ținut de Direcția de Evidență a Persoanelor aferent perioadei analizate.

I-sa imputat de către recurrent că în perioada iunie-noiembrie a anului 2018, au existat 16 cereri soluționate cu deficiențe. Atât cu ocazia cercetării prealabile a pârâtului-reclamant cât și în fața instanței de fond a recunoscut existența acestor deficiențe și a arătat modalitatea în care deficiențele au fost îndreptate.

În ceea ce privește cauzele abaterii disciplinare, principala cauză a erorilor și întârzierilor apărute privește volumul foarte mare de muncă. În calitate de consilier în cadrul Biroului Verificări Actualizări Furnizări Date din cadrul Direcției de Evidență a Persoanelor Timișoara are atribuții în preluarea și prelucrarea cererilor depuse de cetăteni pentru eliberarea documentelor de identitate. Numărul foarte mare de cereri procesate determină, în mod inevitabil, apariția unor erori. Cele 16 cereri a căror deficiență soluționare i se imputată reprezintă aproximativ 0,18% din totalul cererilor prelucrate în perioada analizată.

Aspect necontestat de către recurrent în fața instanței de fond, din cele 16 cereri cu deficiențe imputate recurrentului 10 dintre acestea privesc depășirea termenului de soluționare al acestora de 30 de zile prevăzut de art. 15 alin. (5) din OUG nr. 97/2005, 4 privesc

întocmirea cu întârziere a referatelor de clasare iar 2 privesc neînaintarea în termenul de 3 zile către serviciul de evidență a pașapoartelor a colțului pașaportului de cetățean român cu domiciliul în străinătate, la restabilirea domiciliului petenților în România.

Părâtul-reclamant arată că în ce privește cele 10 cereri pretinse a fi fost soluționate cu întârziere: 3 au fost soluționate în termenul de 30 de zile prevăzut de art. 15 alin. (5) din OUG nr. 97/2005 (cererea nr. 149540/19.07.2018 soluționată la 10.08.2018; cererea nr. 149585/19.07.2018 soluționată la 13.08.2018; cererea nr. 149571/19.07.2018 soluționată la 09.08.2018); 5 au fost soluționate într-un termen de 35 de zile de la data înregistrării acestora (cererea nr. 148836/13.07.2017 soluționată la 21.08.2018; cererea nr. 150448/25.07.2018 soluționată la 27.08.2019; cererea nr. 148179/10.07.2017 soluționată la 14.08.2018; cererea nr. 150862/27.07.2018 soluționată la 31.08.2016; cererea nr. 148659/11.07.2018 soluționată la 14.08.2018); 2 au fost soluționate într-un termen de 40 de zile de la data înregistrării acestora (cererea nr. 149877/23.07.2018 soluționată la 04.09.2018; cererea nr. 150880/27.07.2018 soluționată la 03.09.2018).

De asemenea, din cele 3 cereri a căror referate de clasare au fost întocmite cu întârziere: în cazul a 2 cereri, a înștiințat petenții asupra imposibilității soluționării cererilor într-un termen de 5 zile de la preluarea documentelor :titularul cererii nr. 150465/25.07.2018 a fost înștiințat la 27.07.2018 asupra imposibilității procesării cererii sale, având în vedere că acesta nu are domiciliul pe raza pe teritoriul Municipiului Timișoara; titularul cererii nr. 150465/25.07.2018 a fost înștiințat la 27.07.2018 asupra imposibilității procesării cererii sale la data de 30.07.2019, având în vedere că acesta nu are domiciliul pe raza pe teritoriul Municipiului Timișoara.

În cazul cererii nr. 145111/15.06.2018 a solicitat Poliției Ghiroda să efectueze verificări la adresă la 12.07.2018. A primit rezultatul verificărilor la 12.07.2018 iar la 24.07.2018 a înștiințat petentul asupra imposibilității soluționării cererii sale.

Prin sentința recurată, Tribunalul Timiș a admis în parte contestația formulată și a dispus în mod corect modificarea dispoziției nr. 435/10.04.2019, prin înlocuirea sancțiunii dispoziției de retrogradare din funcția publică, aplicată mie, cu sancțiunea muștrării scrise prevăzute de art. 77 alin. (3) lit. a din Legea nr. 188/1999 (în forma în vigoare la data adoptării deciziei).

Prin recursul formulat. Primarul Municipiului Timișoara a adus critici în ceea ce privește soluționarea excepției inadmisibilității invocate de acesta în fața instanței de fond, raportat la lipsa formulării unei plângeri prealabile de către părâtul-reclamant împotriva dispoziției nr. 435/10.04.2019 iar pe fondul cauzei, în ceea ce privește aplicarea principiului proporționalității de către instanța de fond.

Recurentul a contestat capacitatea, dreptul și totodată obligația instanțelor judecătoarești de a efectua controlul de legalitate al dispoziției nr. 435/10.04.2019.

Recursul formulat de către Primarul Municipiului Timișoara este nefondat. Contra susținerilor recurentului, Tribunalul Timiș s-a pronunțat în mod corect asupra excepției Inadmisibilității invocată de acesta în fața instanței de fond. Dată fiind calitatea părâtului-reclamant de funcționar public și dată fiind cercetarea sa disciplinară, în cauză sunt aplicabile prevederile cuprinse de Legea nr. 183/1999 și de HG nr. 1344/2007 privind normele de organizare și funcționare a comisiilor de disciplină, în formele în vigoare de la data emiterii dispoziției nr. 435/10.04.2019.

Contra susținerilor recurentului, în cazul formulării contestației împotriva sancțiunii disciplinare nu este necesară plângerea prealabilă întrucât dispozițiile art. 80 din Legea nr. 188/1999 stabilesc că „funcționarul public nemulțumit de sancțiunea aplicată se poate adresa instanței de contencios administrativ, solicitând anularea sau modificarea, după caz, a ordinului sau dispoziției de sancționare”. Din interpretarea gramaticală a acestui text de lege rezultă că funcționarul public se adresează direct instanței de contencios administrativ.

Câtă vreme în ipoteza sancțiunilor disciplinare art. 80 din Legea nr. 188/1999 nu face o trimitere expresă la formularea acțiunii în condițiile prevăzute de legea contenciosului administrativ, ci dimpotrivă precizează expres că funcționarul public se adresează direct instanței de contencios administrativ, rezultă că în cauză nu este necesară parcurgerea procedurii prealabile.

Cu titlu de excepție de la regula anterior menționate, raportat la prevederile art. 106 din Legea nr. 188/1999, doar în cazul acțiunilor ce au ca obiect actele administrative prin care s-a constatat sau s-a dispus încetarea reportului de serviciu se impune parcurgerea procedurii prealabile prevăzute de Legea nr. 554/2004. Întrucât nu se află în fața unei astfel de ipoteze, soluția instanței de fond de respingere ca nefondată a excepției inadmisibilității invocate de recurrent este corectă.

Contra susținerilor recurrentului, individualizarea sancțiunii disciplinare aplicate subsemnatului, efectuată de către Tribunalul Timiș, este corectă. Sanctiunea disciplinară aplicată subsemnatului de retrogradare în funcția publică de până la un an, respectiv în gradul profesional principal pe o perioadă de până la 6 luni, a fost aplicată de recurrent cu încălcarea principiului proporționalității față de împrejurările cauzei, după cum corect a reținut instanța de fond în cuprinsul sentinței recurate.

Se invocă art. 77 alin. (4) din Legea nr. 188/1999. Gravitatea abaterilor disciplinare reținute în sarcina pârâtului-reclamant și efectele acestora sunt reduse, în acest sens trebuie observat că erorile săvârșite au fost îndreptate iar cetățenii titulari ai cererilor nu au avut de suferit. În să menționez în acest sens că nu a existat niciun fel de sesizări/plângeri/reclamații formulate de către cetăteni. Din cuprinsul stării de fapt prezentate mai sus, se poate concluziona că interesele cetățenilor nu au fost într-atât de grav afectate prin faptele mele încât să mi se aplique cea mai gravă sancțiune disciplinară posibilă, exceptând destituirea din funcția publică.

Deosebit de important, de-a lungul desfășurării activității pârâtului-reclamant în cadrul Direcției de Evidență a Populației Timișoara, ce se întinde pe perioadă de 12 ani, a avut un comportament corespunzător. Nu are antecedente și nu a mai fost sancționat disciplinar.

Cu încălcarea principiului proporționalității, prima sancțiune disciplinară aplicată vreodată este cea mai puternica dintre sancțiunile prevăzute de art. 77 alin. (3) din Legea nr. 188/1999, fără a lua în considerare destituirea din funcția publică. Aceasta nu respectă principiul proporționalității, contrar susținerilor recurrentului.

Principiul proporționalității joacă un rol vital în cadrul controlului exercitat de instanțele de judecată față de deciziile administrației publice. Principalul său scop este acela de a restrânge puterea discreționară a administrației publice, punând în balanță interesul public relevant și protejarea drepturilor și intereselor particularilor.

În mod evident, susținerile recurrentului privind pretensa lipsă a capacitatii, dreptului sau obligației instanței de judecată de a verifica legalitatea dispoziției nr. 435/10.04.2019 se impun a fi respinse. Orice decizie a administrației publice, inclusiv în exercitarea puterii discreționale, trebuie să se încadreze în limitele stabilite de principiul legalității.

Înțînd cont de toate criteriile de individualizare a sancțiunilor disciplinare, prevăzute de art. 77 alin. (4) din Legea nr. 188/1999, individualizarea efectuată de către Tribunalul Timiș în cadrul sentinței recurate este corectă. Sanctiunea disciplinară stabilită de instanță de fond este adecvată și respectă justa proporție între faptele săvârșite de pârâtul-reclamant, recunoscute și asumate de acesta și urmările acestora.

Nu există o justificare rațională a aplicării celei mai dure sancțiuni disciplinare, exceptând destituirea din funcția publică, în condițiile în care a efectuat demersuri pentru îndepărțarea deficiențelor survenite și nu am mai fost sancționat disciplinar în trecut.

In drept au fost invocate art. 77 și urm. din Legea nr. 188/1999.

Analizând recursul prin prisma motivelor invocate de către recurrent cât și în conformitate cu dispozițiile art.483 și următoarele NCPC, Curtea apreciază că acesta este neîntemeiat.

Prin recursul său, întemeiat pe dispozițiile art.488 pct.8 NCPC, recurrentul pârât tinde să acrediteze ideea aplicării nelegale de către prima instanță a dispozițiilor legale incidente cauzei sub trei aspecte.

Primul îl reprezintă, în opinia recurrentului, respingerea în mod greșit de către prima instanță a excepției inadmisibilității acțiunii raportat la faptul că reclamantul nu a formulat plângere prealabilă împotriva Dispoziției nr. 435/10.04.2019 prin care a fost sancționat disciplinar cu retrogradarea în cadrul profesional principal pe o perioadă de 6 luni.

Curtea apreciază această susținere ca neîntemeiată deoarece potrivit dispozițiilor art. 80 din Legea nr. 188/1999, funcționarul public nemulțumit de sancțiunea aplicată se poate adresa instanței de contencios administrativ, solicitând anularea sau modificarea, după caz, a ordinului sau dispoziției de sancționare.

După cum se poate observa, în acest caz, legiuitorul nu a prevăzut nicio condiție prealabilă sesizării instanței de judecată. Ori de câte ori, în conținutul Legii nr. 188/1999 acesta a înțeles să solicite o procedură prealabilă, a prevăzut sintagma „în condițiile și termenele prevăzute de Legea nr. 554/2004”.

O a doua critică adusă hotărârii primei instanțe vizează, în esență, faptul că legea acordă prerogativa individualizării sancțiunii disciplinare angajatorului și nu instanței care este limitată în soluțiile dispuse de dispozițiile art. 18 din Legea nr. 554/2004 și nu are posibilitatea de a se substitui comisiei de disciplină modificând sancțiunea aplicată de aceasta.

Curtea va respinge și această critică a recurrentei având în vedere că prin Decizia nr. 11/2013, Înalta Curte de Casătie și Justiție a admis recursurile în interesul legii formulate, și a stabilit că instanța competentă să soluționeze contestația salariatului împotriva sancțiunii disciplinare aplicate de către angajator, constatănd că aceasta este greșit individualizată, o poate înlocui cu o altă sancțiune disciplinară.

În fine, în legătură cu proporționalitatea sancțiunii aplicate, se constată că potrivit dispozițiilor art. 77 alin. (4) din Legea nr. 188/1999, la individualizarea sancțiunii disciplinare se va ține seama de cauzele și gravitatea abaterii disciplinare, împrejurările în care aceasta a fost săvârșită, gradul de vinovăție și consecințele abaterii, comportarea generală în timpul serviciului a funcționarului public, precum și de existența în antecedentele acestuia a altor sancțiuni disciplinare care nu au fost radiate în condițiile prezentei legi.

Or, față de situația de fapt reținută de prima instanță, care nu poate fi analizată de instanța de recurs deoarece aceasta poate verifica doar motivele de nelegalitate conform art. 488 alin. 1 prima teză C.pr.civ., Curtea apreciază că instanța de fond a aplicat corect a ceastă normă incidentă speței, sancțiunea aplicată fiind conformă cu criteriile de individualizare prevăzute de lege.

Aliniatul 4 consacré un principiu fundamental care guvernează regimul răspunderii disciplinare a funcționarului public, și anume principiul individualizării sancțiunii disciplinare, care reprezintă o aplicare, în materia acestei forme de răspundere, a principiului general al individualizării sancțiunii sau pedepsei, care guvernează orice tip de răspundere juridică și care se face în funcție de anumite criterii legale. Aplicarea sancțiunii disciplinare de către autoritatea competentă trebuie să se bazeze pe o apreciere obiectivă, realistă, care să asigure atât rolul preventiv-educativ al sancțiunii cât și pe cel reparator. Toate criteriile de stabilire a sancțiunii disciplinare reprezintă, în funcție de modul în care ele se concretizează în practică, fie circumstanțe agravante, fie circumstanțe atenuante.

Trebuie astfel reținut că deficiențele imputate reclamantului în perioada de referință vizată prin dispoziția de sancționare contestată, au fost recunoscute de acesta și îndreptate, cauza săvârșirii acestora fiind numărul foarte mare de cereri procesate de reclamant, cererile cu probleme reprezentând aproximativ 0,18 % din totalul cererilor prelucrate în perioada

analizată, context în care gravitatea abaterilor disciplinare reținute în sarcina reclamatului și efectele acestora au fost reduse, nejustificându-se aplicarea, de prima dată, a celei mai grave sancțiuni disciplinare prevăzute de dispozițiile art. 77 alin. (3) din Legea nr. 188/1999 (cu excepția destituirii din funcția publică), cu atât mai mult cu cât reclamantul nu a avut antecedente și nu a mai fost sancționat disciplinar.

Nu în ultimul rând trebuie subliniat faptul că la aplicarea unei sancțiuni pot fi avute în vedere doar faptele stabilite la momentul aplicării acesteia, individualizarea sancțiunii neputând viza fapte ulterioare perioadei analizate, aşa cum tinde să demonstreze recurrenta, după cum, pentru aceleași considerente, în mod legal instanța de fond nu a analizat faptele anterioare perioadei reținute în dispoziția de sancționare.

Pentru toate aceste considerente, reținând că sentința primei instanțe este legală și temeinică, raportat la criticele anterior analizate, Curtea urmează ca, potrivit dispozițiilor art. 496 din Codul de procedură civilă, să respingă recursul declarat ca nefondat, soluție în raport cu care, văzând dispozițiile art. 453 C.pr.civ., va obliga recurrentul-părăt la plata sumei de 2975 lei către intimatul-reclamant, cu titlul de cheltuieli de judecată în recurs reprezentate de onorariu avocațial potrivit dovezilor aflate la dosar.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
DECIDE:**

Respinge recursul formulat de recurrentul-părăt Primarul Municipiului Timișoara, cu adresa de corespondență în Timișoara, BD. CD. Loga, nr. 1, jud. Timiș, împotriva sentinței civile nr. 1445/19.12.2019, pronunțată de Tribunalul Timiș în dosarul nr. 2195/30/2019, în contradictoriu cu intimatul-reclamant Tărciu Vasile, domiciliat în Timișoara, str. Nicolae Table nr. 6, bl. C, sc. 1, ap. 11, jud. Timiș, având CNP 1781011354738, prin Sindicatul Liber al Salariaților din Primăria Timișoara și din Serviciile aflate în Subordinea Consiliului Local al Municipiului Timișoara, cu sediul social în Timișoara, BD. CD. Loga, nr. 1, jud. Timiș, cod fiscal 15076333, cu domiciliul procesual ales la SCPA Sarafolean & Asociații cu sediul profesional în Timișoara, Bd. Revoluției din 1989, nr. 1, ap. 9, jud. Timiș.

Obligă recurrentul-părăt la plata sumei de 2975 lei către intimatul-reclamant, cu titlul de cheltuieli de judecată în recurs reprezentate de onorariu avocațial.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, la data de 03.06.2020.

PREȘEDINTE,
Dana Popești

JUDECĂTOR,
Cosmin Țifrea

JUDECĂTOR,
Maria-Cornelia Dascălu

Pentru GREFIER,
Crețan Janina
aflată în CO,
Semnează GREFIER SEF-SECTIE
Tcaciuc Marinelă

